

Sygn. akt II K 1337/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Monika Rataj

po rozpoznaniu w dniu: 31 marca 2015r.

s p r a w y : B. W. (1)

syna M. i R. z domu D.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 25 czerwca 2013r. do dnia 20 grudnia 2013r. w J. i S. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu w celu użycia za autentyczny podrobił dokumenty w postaci faktury nr (...) z dnia 08.07.2013r. faktury nr (...)r. z dnia 02.07.2013r., faktury nr (...) z dnia 16.07.2013r., faktury nr (...) z dnia 16.08/2013, faktury nr (...) z dnia 26.09.2013r., faktury nr (...) z dnia 20/12/2013r., zgłoszenia rejestracyjnego podatku od towarów i usług WAT-R z dnia 25.06.2013r. w ten sposób, że w miejscu wystawcy dokumentu nakreślił podpis o treści (...),

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. ;

I. uznaje oskarżonego **B. W. (1)** za winnego tego, że w dniu 25 czerwca 2013r. w J. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zgłoszenia rejestracyjnego podatku od towarów i usług (...) z dnia 25 czerwca 2013r. w ten sposób, że w miejscu wystawcy dokumentu nakreślił podpis o treści (...) a nadto za winnego tego, że w dniach 02 lipca 2013r., 08 lipca 2013r., 16 lipca 2013r., 16 sierpnia 2013r., 26 września 2013r. i 20 grudnia 2013r. w J. i S. w celu użycia za autentyczne podrobił dokumenty w postaci : faktury nr (...) z dnia 08.07.2013r faktury nr (...)r. z dnia 02.07.2013r., faktury nr (...) z dnia 16.07.2013r., faktury nr (...) z dnia 16.08/2013, faktury nr (...) z dnia 26.09.2013r., faktury nr (...) z dnia 20/12/2013r. w ten sposób, że w miejscu wystawcy dokumentu nakreślił podpis o treści (...), czym siedmiokrotnie wypełnił znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k. przyjmując iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1kk i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **B. W. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 60 złotych.

UZASADNIENIE

20 maja 2013 r. P. W. założyła działalność gospodarczą pod firmą (...). Działalność w rzeczywistości prowadzona była przez B. W. (1), ówczesnego konkubenta P. W.. W przeszłości B. W. (1) prowadził własną działalność gospodarczą jednakże w związku z posiadaniem zadłużeniem ją wyrejestrował. Powodem założenia działalności na nazwisko P. W. były niższe opłaty z tytułu świadczeń publicznoprawnych wynikające z faktu rejestracji pierwszej działalności gospodarczej oraz młodego jej wieku. Co więcej, nie była ona zadłużona w hurtowniach z materiałami budowlanymi.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego B. W. (1) k. 34-35, zeznania świadka P. W. k. 12, zeznania świadka U. P. k. 26,

B. W. (1) 25 czerwca 2013r. w J. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zgłoszenia rejestracyjnego podatku od towarów i usług VAT-R z dnia 25 czerwca 2013r. w ten sposób, że w miejscu wystawcy dokumentu nakreślił podpis o treści (...). Dokument ten złożył do Urzędu Skarbowego. Następnie w dniach 02 lipca 2013r., 08 lipca 2013r., 16 lipca 2013r., 16 sierpnia 2013r., 26 września 2013r. i 20 grudnia 2013r. w J. i S. w celu użycia za autentyczne podrobił dokumenty w postaci : faktury nr (...) z dnia 08.07.2013r, faktury nr (...)r. z dnia 02.07.2013r., faktury nr (...) z dnia 16.07.2013r., faktury nr (...) z dnia 16.08/2013, faktury nr (...) z dnia 26.09.2013r., faktury nr (...) z dnia 20/12/2013r. w ten sposób, że w miejscu wystawcy dokumentu nakreślił podpis o treści (...)

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego B. W. (1) k. 34-35, zeznania świadka P. W. k. 12, zeznania świadka U. P. k. 26,

O powyższych zdarzeniach P. W. dowiedziała się po rozstaniu z B. W. (2), gdy wierzyciele zaczęli się zwracać o zapłatę długów związanych z powyższą działalnością gospodarczą. Wówczas udała się do biura rachunkowego prowadzonego przez U. P., gdzie okazano jej wymienione uprzednio dokumenty noszące jej podrobiony podpis. O zdarzeniu P. W. powiadomiła Policję.

Dowód: zeznania świadka P. W. k. 12, zeznania świadka U. P. k. 26,

B. W. (1) był w przeszłości karany sądownie.

Dowód: dane o karalności k. 37

Oskarżony B. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że działalność została zarejestrowana na nazwisko jego ówczesnej dziewczyny P. W. w związku z faktem, że wiązało się to z niższymi opłatami. On w rzeczywistości prowadził wszystkie sprawy dotyczące działalności gospodarczej, dokumenty podpisywał własnym nazwiskiem. Zdarzyło się, że złożył podpis o treści W., gdyż nie wiedział, że złożenie takiego podpisu przy akceptacji ze strony partnerki jest przestępstwem. Wyjaśnił, że złożenie zawiadomienia na Policję miało związek z zakończeniem przez oskarżonego powyższego związku. Zarzucił, że składane podpisy nie przyniosły mu żadnych korzyści materialnych. Oskarżony uzgodnił z Prokuratorem warunki dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335§1 kpk.

W trakcie postępowania przed Sądem oskarżony sprzeciwił się wnioskowi złożonemu w trybie art. 335§1 kpk. Składając wyjaśnienia przyznał się do podpisania przedmiotowych dokumentów zarzucił jednak, że nie czuje się winny. Podpisy składał w obecności P. W., na jej prośbę. Podniósł, że podpisane nazwiskiem W. faktury VAT dotyczyły prac w rzeczywistości wykonanych. Wyjaśnił również, że z środków finansowych korzystali oboje z P. W.. Zaprzeczył, by składając pierwszy podpis planował złożenie kolejnych wskazanych w akcie oskarżenia.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonego w przeważającej mierze zasługiwały na przydanie im waloru wiarygodności W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż oskarżony podpisał przedmiotowe dokumenty nazwiskiem swojej ówczesnej konkubiny. Nie budzi również wątpliwości, iż w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia prowadził wspólne gospodarstwo domowe z P. W., na które przeznaczał środki uzyskiwane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Strony postępowania w żaden sposób nie kwestionowały również faktu, że prace wskazane w zakwestionowanych fakturach VAT zostały w rzeczywistości wykonane. Mając na uwadze wiarygodną treść zeznań P. W. jak i świadka U. P. Sąd nie uznał natomiast za wiarygodne twierdzeń oskarżonego co do faktu posiadania zgody P. W. na podpisywanie tych dokumentów jej nazwiskiem. Przeczą temu zarówno kategoryczne zeznania P. W. jak i opisany przez świadka U. P. sposób ujawnienia tego faktu. Z całą pewnością w sytuacji, gdyby P. W. posiadała wiedzę co do faktu sporządzenia takich dokumentów przez oskarżonego, zażądałaby po prostu ich wydania przez księgową. Tymczasem zostały one ujawnione przypadkowo, w czasie przeglądania dokumentacji złożonej w biurze rachunkowym w związku z nadchodzącymi wezwaniami ze strony urzędów państwowych oraz

wierzycieli. Kategoryczne, konsekwentne i wzajemnie korespondujące zeznania świadków P. W. i U. P. Sąd uznał za polegające w całości na prawdzie. Sąd zważył w tym względzie, że o wiarygodności zeznań obu świadków przemawiał nadto ich w pełni obiektywny charakter. Pomimo, że oskarżony był dłużnikiem obu tych świadków, przyznały one w swoich zeznaniach zarówno okoliczności korzystne jak i niekorzystne z punktu widzenia oskarżonego. P. W. mimo szcątkowej zaledwie wiedzy co do zagadnień wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej obiektywnie przyznała fakt prowadzenia robót przez oskarżonego, o które była pytana w czasie składania zeznań przed Sądem. Kierując się tymi względami Sąd poczynił w oparciu o zeznania wymienionych świadków swoje ustalenia w sprawie.

Sąd nie skorzystał z treści zeznań złożonych przez świadka M. K., albowiem nie wniosły one istotnych z punktu widzenia postępowania informacji. Fakt, iż w jego obecności P. W. poinformowała B. W. (1) by ten podpisał jedną z faktur pozostaje w zgodzie z treścią zeznań P. W., iż nie mówiła ona oskarżonemu, żeby podrabiał jej podpis. Świadek nie był w stanie wskazać którego spośród wielu dokumentów dotyczących zeznania nie wskazał przy tym, by P. W. nakazała oskarżonemu podpisanie się jej nazwiskiem.

Wiarygodność zgromadzonej w aktach postępowania dokumentacji nie budziła wątpliwości stron. Za wyjątkiem pochodzących z przestępstwa dokumentów opisanych w zarzucie aktu oskarżenia, dokumenty zgromadzone w aktach postępowania zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby w przewidzianej prawem formie. Mogły one więc stanowić dowód okoliczności w nich stwierdzonych. Przedmiotowe faktury i zgłoszenie rejestracyjne stanowiły zaś dowód podrobienia tych dokumentów w celu użycia za autentyczne.

Sąd mając na uwadze powyższą analizę zgromadzonych dowodów pod kątem ich wiarygodności, uznał, że B. W. (1) swoim zachowaniem w dniach 25 czerwca 2013 r., 2 lipca 2013 r., 8 lipca 2013 r., 16 lipca 2013 r., 16 sierpnia 2013 r., 26 września 2013 r. i 20 grudnia 2013 r. siedmiokrotnie wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Jest oczywistym, że zarówno faktury VAT, jak i zgłoszenie rejestracyjne podatku od towarów i usług VAT-R stanowią dokumenty w rozumieniu w art. 115 § 14 kk.. W doktrynie prawniczej nie budzi wątpliwości fakt, że do podrobienia dochodzi w razie samego nakreślenia podpisu osoby trzeciej nawet przy użyciu treści przez nią stworzonej (v. „Kodeks Karny komentarz” cz. szczególna t.II pod red. Prof. A. Wąska wyd. C.H. Beck wydanie 2 k. 629).

Jako w pełni wiarygodne należało uznać wyjaśnienie oskarżonego, iż podrabiając wymienione dokumenty nie pozostawał on w z góry powziętym zamiarze podrobienia wszystkich dokumentów opisanych w zarzucie aktu oskarżenia. Zamiar podrobienia tych dokumentów wynikał zatem w ocenie Sądu z okoliczności poszczególnych sytuacji, w jakich oskarżony uznał za konieczne posłużyć się nazwiskiem P. W.. Z tych względów, Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego B. W. (1) art. 12 kk. Z uwagi natomiast na fakt, że rozpoznawane czyny zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu Sąd uznał, iż stanowią one ciąg przestępstw, co z kolei skutkowało wymierzeniem, stosownie do treści art. 91§1 kk jednej kary.

Materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżonemu można przypisać winę, albowiem jest on dostatecznie dojrzały aby świadomie kierować swoim postępowaniem, a stopień jego rozwoju emocjonalnego nie odbiega od stopnia rozwoju przeciętnych osób. Wie i rozumie, że nie nazywa się P. W., a co za tym idzie, nie ma prawa się w ten sposób podpisywać. W zakresie rozpoznawanego w niniejszej sprawie zdarzenia nie wystąpiła po stronie oskarżonego żadna sytuacja nadzwyczajna, zmuszająca go do naruszenia norm prawnych. Zamiar podrobienia dokumentów oskarżony podjął w pełni świadomie, zdając sobie sprawę, że nie jest on uprawniony do takich zachowań. Działał on zatem z zamiarem bezpośrednim. Popełnił on czyn zabroniony umyślnie. Wina jego, podobnie jak sprawstwo, nie budzą tym samym wątpliwości.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo - podmiotowych leżących w granicach czynów zarzucanych B. W. (1), Sąd przyjął, że cechują się on nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości, jednakże wyższym niż znikomy, za którym to wnioskiem przemawia jawny brak poszanowania ze strony oskarżonego dla wiarygodności tak istotnych dla funkcjonowania obrotu gospodarczego dokumentów jak faktury VAT, czy zgłoszenie rejestracyjne.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę fakt częściowego przyznania się do popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, wyrażoną przez niego skruchę.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów będąc uprzednio karany sądownie. Sąd miał przy tym jednak na uwadze, iż przedmiotowe przestępstwa nie były podobne do przestępstwa uprzednio przypisanego B. W. (1) jak i fakt, iż od jego popełnienia upłynął znaczny okres czasu.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 54 § 1 kk, Sąd uznał, że wskazane jest w okolicznościach danej sprawy orzeczenie wobec oskarżonego kary nieizolacyjnej, najłagodniejszego rodzaju, a zatem kary grzywny. Kara pozbawienia wolności a także kara ograniczenia wolności stanowiłyby w stosunku do niego nadmierną represję karną. Kara grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz stopnia winy, a przy tym uwzględni wszystkie inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Ponieważ oskarżony jest osobą utrzymującą się z dochodu w kwocie ok. 1500 – 2000 zł. i posiadającą na utrzymaniu dziecko, zasadne było wyznaczenie wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Rodzaj orzeczonej kary i jej wymiar w ocenie Sądu będzie spełniać wymogi przede wszystkim prewencji indywidualnej, ale w pełni uczyni też zadość prewencji ogólnej.

Kara orzeczona względem oskarżonego umożliwi zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd miał na uwadze okazanie przez B. W. (1) skruchy tym niemniej fakt, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony był osobą uprzednio karaną sądownie zdaniem Sądu nie pozwala na obdarzenie oskarżonego zaufaniem i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd nie znalazł powodów, by odstąpić od zasady ponoszenia przez oskarżonego kosztów postępowania. Sąd zasądził zatem od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w oparciu o przepis art. 627 k.p.k. , w tym wymierzył mu stosowną opłatę.